

Arrest

nr. 186 968 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2016 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn halfzus die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. Op 30 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen worden tezamen, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 september 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.03.2016 werd ingediend door:

Naam: R.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Casablanca

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.03.2016 gezinshereniging aan met zijn halfzus L. N. (RR 80.10.04-490-73) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Hierbij moeten betrokkenen bewijs leveren dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen, het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine + bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige bestaansmiddelen van de EU-burger en een attest van het ocmw met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen

Als bewijs deel uit te maken van het gezin van EU'er legt betrokkene een "Certificat Administratif" dd 09.06.2016 en dd 13.06.2016 voor waaruit moet blijken dat betrokkenen in Marokko hebben samengewoond. Overeenkomstig de voorgelegde certificaten woonde de referentiepersoon tot 2003 op het vermelde adres, betrokkene tot midden 2010. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenen, voorafgaandelijk aan de aanvraag, gezamenlijk gevestigd waren. De referentiepersoon blijkt sedert 09.05.2012 in Turnhout te verblijven, komende van Nederland. Alles wijst erop dat betrokkene zelf reeds sinds 2010 in België verblijft. Betrokkene verbleef dus voor de referentiepersoon in België. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt geschonden te worden omdat zij haar broer niet kan meebrengen naar België, hij verblijft hier immers van voordat zij hier aankwam. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.

Verder, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Ook dit kan uit de voorgelegde bewijsstukken 'ten laste' niet worden besloten. Hiervoor wordt een verklaring op eer voorgelegd van de referentiepersoon waarbij zij verklaart dat zij vanaf de meerderjarigheid van haar halfbroer hem ten laste heeft. Betrokkene was echter nog minderjarig toen hij in België aankwam. Voor zover de verklaring op eer van de referentiepersoon in combinatie met het bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene voor de maanden januari (500,00 €) – februari (500,00 €) – maart (410,00 €) en mei (290,00 €) 2016 in aanmerking kan worden genomen, gaat het 'ten laste' zijn niet terug tot het land van herkomst of origine, maar betreft het de situatie van onvermogen van betrokkene in België. Redelijkerwijze en bij gebrek aan het tegendeel mag worden aangenomen dat betrokkene als minderjarige ten laste was van zijn ouders in het land van origine. Uit de stukken in het dossier blijkt weliswaar dat die mensen het inderdaad enige tijd financieel moeilijk hebben gehad, ze hadden echter nog twee zonen ten laste, nergens is er sprake van dat zij financieel/materieel ondersteund werden door hun dochter vanuit Nederland.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Het betreft de thans bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt dienvolgens verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3, §2, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van de artikelen 47/1, 47/3, §2 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker diende op 02.03.2016, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

"Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt: "(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon of dat hij ten laste was van referentiepersoon voor de komst naar België.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het ‘ten laste zijn’ een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van enerzijds, het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft en anderzijds, de stortingen die zijn halfzus naar zijn rekening deed, aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat verzoeker weldegelijk bewezen heeft dat hij, in zijn land van herkomst, samenwoonde met referentiepersoon. Verzoeker en referentiepersoon maakte deel uit van hetzelfde gezin en zijn samen opgegroeid. Later is referentiepersoon naar Nederland verhuisd en valt verzoeker ten laste van haar sedert zijn meerderjarigheid.

Verzoeker woont bij referentiepersoon en referentiepersoon staat in voor de basisbehoefte en draagt alle financiële kosten van verzoeker.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoeker voert in de aanhef van zijn enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Uit zijn uiteenzettingen blijkt evenwel niet en kan niet worden afgeleid op welke wijze de bestreden akte de voormelde artikelen zou schenden.

Het enig middel is dan ook niet-ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

3.3. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voormelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
(...)"*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
(...)"*

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde *in casu* het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoeker weigerde omdat de verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij voorafgaand aan de aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, noch het bewijs leverde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon vóór de komst naar België. Waar de verzoeker stelt dat hij afhankelijk is van de referentiepersoon omdat hij bij haar inwoont en omdat zij in zijn basisbehoeften en kosten voorziet, is deze argumentatie niet ter zake dienend omdat niet blijkt dat de gemachtigde het tegendeel zou hebben vastgesteld. Immers erkent de gemachtigde in de bestreden akte dat *"het 'ten laste' zijn niet terug (gaat) tot het land van herkomst of origine, maar (...) de situatie (betreft) van onvermogen van betrokkene in België"*. Er dient te worden opgemerkt dat het verblijf van meer dan drie maanden niet wordt geweigerd omdat de verzoeker in België niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, maar wel om de reden dat hij niet heeft aangetoond in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, noch het bewijs leverde in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de komst naar België ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde artikel 47/1 van de vreemdelingenwet incorrect zou hebben toegepast, nu hij zelf erkent dat *"de voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet [...] begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam."*

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie"* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, niettemin moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

"andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). De situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Het begrip *"land van herkomst"* dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet van de gemachtigde om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest Rahman, *in casu* van de verzoeker te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet – dat hij aantoont reeds van voor zijn aankomst in België ten laste te zijn geweest van zijn halfzus of dat hij aantoont reeds van voor zijn aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Aangezien de gemachtigde stelt dat niet aan deze voorwaarde werd voldaan, doet de vraag of de verzoeker in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat hij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. Het betoog dienaangaande wordt, zoals hierboven reeds werd gesteld, dan ook niet dienstig aangevoerd.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker zelf in het enig middel betoogt dat de voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de Raad dit standpunt kan onderschrijven, en bovendien wordt dit ook zo gemotiveerd in de bestreden beslissing zelf.

De verzoeker betoogt dat de bewijzen van het feit dat hij zelf geen inkomsten heeft en van het feit dat de stortingen die zijn halfzus naar zijn rekening deed, in aanmerking genomen moeten worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Daarnaast stelt de verzoeker dat hij wel degelijk bewezen heeft dat hij in zijn land van herkomst samenwoonde met de referentiepersoon. Zij maakten volgens hem deel uit van hetzelfde gezin en zijn samen opgegroeid. Later is de referentiepersoon naar Nederland verhuisd en de verzoeker valt ten laste van haar sedert zijn meerderjarigheid.

Uit het arrest Rahman van het Hof van Justitie, zoals hierboven aangehaald, blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verzoeker te verwachten dat hij aantoont reeds van voor zijn aankomst in België ten laste te zijn geweest van zijn halfzus of dat hij aantoont reeds van voor zijn aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

Wat betreft het deel uit maken van het gezin van de referentiepersoon motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing dat overeenkomstig de voorgelegde certificaten de referentiepersoon tot 2003 op het vermelde adres woonde, en betrokkene tot midden 2010. Er kan daarom volgens de gemachtigde bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenen, voorafgaandelijk aan de aanvraag, gezamenlijk gevestigd waren. De referentiepersoon blijkt sinds 9 mei 2012 in Turnhout te verblijven, komende van Nederland, en alles wijst er volgens de verweerder op dat betrokkene zelf reeds sinds 2010 in België verblijft. Betrokkene verbleef dus nog voor de referentiepersoon in België. De Raad stelt vast dat de verzoeker deze motieven niet concreet betwist. De verzoeker stelt wel dat hij en zijn halfzus deel uitmaakten van hetzelfde gezin en samen opgegroeid zijn, maar dit doet niets af aan het feit dat hij moet aantonen voor zijn aankomst in België deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Uit voormelde gegevens die blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, en die de verzoeker niet in concreto betwist, blijkt dat dit inderdaad niet het geval was nu de referentiepersoon van 2003 tot mei 2012 in Nederland verbleef terwijl de verzoeker reeds sinds 2010 in België verbleef. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijke om te besluiten dat de verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker stelt dat hij zelf geen inkomsten heeft en uit de stortingen van zijn halfzus op zijn rekening zou moeten blijken dat hij ten laste is van haar, en voor zover de verzoeker daarmee zou willen aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, stelt de Raad vast dat de verzoeker hiermee de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing aangaande het niet ten laste zijn in het land van herkomst niet weerlegt. De verweerder motiveerde immers dat een verklaring op eer werd voorgelegd van de referentiepersoon waarbij zij verklaart dat zij vanaf de meerderjarigheid van haar halfbroer hem ten laste heeft. De verzoeker was volgens de verweerder echter nog minderjarig toen hij in België aankwam. Het ‘ten laste’ zijn gaat volgens de verweerder dan ook niet terug tot het land van herkomst of origine, maar het betreft de situatie van onvermogen van betrokkene in België. De verzoeker betwist deze motieven evenmin op enige concrete wijze. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om, bij gebrek van bewijs van het tegendeel, aan te nemen dat de verzoeker als minderjarige ten laste was van zijn ouders in het land van origine. De verweerder geeft toe dat uit de stukken in het dossier weliswaar blijkt dat die mensen het inderdaad enige tijd financieel moeilijk hebben gehad, ze hadden echter nog twee zonen ten laste, maar nergens is er sprake van dat zij financieel of materieel ondersteund werden door hun dochter vanuit Nederland.

Zoals hiervoor reeds werd gesteld betwist de verzoeker deze motieven in het geheel niet. De gegevens zoals weergegeven in de bestreden beslissing vinden bovendien steun in het administratief dossier.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aannemelijk maakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE